

Da li ste ikada razmišljali, zbog čega su ljudima najzanimljiviji tkz. „krimi filmovi“? Zbog čega je taj filmski žanr među većinom ljudi toliko obljubljen? Ili: zbog čega su cirkuske maneže, u kojima se pojavljuju razni mađioničari i iluzionisti toliko posjećene? Postoji li neka uzajamna veza između ova dva svijeta? Zašto je ljudima to toliko zabavno?

Zbog čega se najradije opuštaju uz ovakve programe, bilo da se nalaze na ljetnim ili zimskim godišnjim odmorima? - Poznato je da ovaj žanr ima najveću kvotu gledanosti, čak i u božićnim i u novogodišnjim televizijskim programima. Dakle, koji je zajednički nazivnik koji ih povezuje? Pa vidite: i magija i iluzija, baš kao i svijet kriminala vole **prostor tame**... Oni se obavijaju velom tame i neprestano očijukaju s tamom. U tome je sva njihova draž. Svijet se magije štoviše zasniva na ovom očijukanju s tamom. Prostor iluzija je prostor neosvijetljenih okolnosti. Iluzionisti su majstori obmane i patentirane lukavštine. Ono čime oni barataju jesu rafinirano smišljene dubioze u sjeni tame. A slično je i s mračnim prostorom kriminala.

I dok većina ljudi uživa u gledanju ovih dobro smišljenih i iskalkuliranih vještina u svijetu tame; budući da im se ove mračne uloge i njihov žongleraj zbog nečega dopada, psalmista veli: „da se Božje oči okreću od zločinaca!“ –

Bog je svjetlo i u njemu nema tame nikakve. Njemu su mrske naše dubioze i naša očijukanja s neistinom, lažju i nepoštenjem. Njemu nisu nimalo simpatične naše lukavštine, laži i prijevare, kako god one bile spretno izvedene i vješto prikrivene. Za njega je sve to vrlo providno i plitko, a naše iluzije šuplje i žalosne.

Apostol Pavao u 1. Kor. 3,19 piše, da „**Bog lukavce hvata njihovom lukavštinom!**“. No, on ne uživa u toj ulozi kao kriminalni inspektori u kriminalističkim filmovima. Njegove se oči s gnusobom okreću od zločinaca. Njega u tim našim filmovima nema. On se od takvih dubioza, takvih rašomonija i mešetarija distancirao od praiskonskih vremena. I u tome je baš naša tragedija i nesreća: naše iluzije najviše obmanjuju nas. Mi smo pokeraši na santi leda koja pluta prema vodopadu. Naš „Titanik“ tone, skupa sa plišanim salonom za kockanje u koji nitko ne smije ući prije nego se igra završi... A Bog je okrenuo svoje oči od ove stupice.

Istina, On je u taj salon ušao samo jedan jedincati put, i to ne kao šerif s uperenim pištoljem u ruci, nego kao bezazleni Izbavitelj, u osobi svoga jedinorođenog Sina. A budući da je Ovaj, kao Objavitelj Istine, ipak prekinuo započetu partiju i svojim svjedočanstvom prisutne pozvao na put koji vodi **iz tame k svjetlosti; iz vlasti tame k svome predivnom svjetlu**, „kockari“ su bili strašno ozlovoljeni. Oni su ga smaknuli, izbacili van i zatvorili vrata. Bilo je to najkriminalnije i najmračnije djelo koje se ikada dogodilo. Dogodilo se nešto o čemu je apostol Ivan, citirajući samog Sina Božjega, napisao: „Svjetlo je došlo na svijet, a ljudi su više voljeli tamu nego svjetlost.“ I to je najveća tragedija, prema kojoj su sve ostale tragedije koje su se odigrale i koje će se odigrati na zemaljskoj kugli samo „podrhtavanja tla“, prije i nakon najvećeg potresa na zemlji.

Međutim, otada je ovo postala najgledanija scena kroz generacije; jedan jedincati film koji kršćani kao Kristovi sljedbenice neprestano repriziraju i u kojemu se neprestano prepoznaju. Najveći misionar i apostol pogana, apostol Pavao iz Tarza je u 1 Kor. 2,2 cijelo svoje misioniranje sveo na jedan nazivnik: „... **ne držah zgodnim među vama išta drugo znati osim Isusa Krista, i to razapetoga.**“ A takvo shvaćanje vlada i među svim pravim kršćanima, jer „dok Židovi zahtijevaju znakove, a Grci traže mudrost, mi propovijedamo Krista razapetoga, sablazan za Židove, ludost za pogane, a za pozvane - i Židove i Grke - Krista, Božju silu i Božju mudrost.“ (1Kor. 1, 22 - 24).

Malo je poznato da je najveći fizičar dvadesetog stoljeća, Albert Einstein o razapetom Sinu Božjem

rekao sljedeće: „Ja sam Židov, no svijetla slika Nazarenca ostavila je na mene upečatljiv dojam. Nitko se nije tako božanski ponašao kao On. Stvarno, u svijetu ima samo jedna postaja gdje se ne može vidjeti tama. To je osoba Isusa Krista. U njemu nam se Bog najjasnije predstavio.“

Htjeli mi ili ne, u ovome svijetu postoje samo dvije matrice ponašanja i dva načina repriziranja zadanih scenarija. Onaj iz područja tame, u kojemu se repriziraju mračne dubioze, iluzije i zločini (krimi), i onaj iz područja svjetlosti u kojemu se reprizira život u istini, svjetlu i u pravdi Božjoj. Pitanje je samo, što nam je draže i privlačnije, i kojem ćemo se žanru predati. Obje matrice i oba klišeja su pred nama. Na svakom je da se odluči kojim će putem krenuti... Bog je svjetlo i u njemu nema tame nikakve. Blago onima koji krenu putem njegove svjetlosti.

Marijan Sporcic